

dette, men paa den anden Side maa det ogsaa indrømmes, at for det underordnede Personale er det saa snarere næsten en Ulykke, at dette Forslag er kommet frem, idet det ikke er godt at vide, naar det kan blive til Lov. Meningsforskellighederne se jo ud til at være ikke saa ganske saa og ikke saa ganske jævne, saa til Lov i Ar bliver Forslaget vel næppe. Men saa bliver det jo kun den gamle Historie, at medens Græsjet gror, dør Horjemor. Medens dette Forslag ligger her i Tinget og kastes frem og tilbage fra Tinget til Udvalget og fra Udvalget til Tinget o. s. v., gaar Tiden, og imidlertid bliver det underordnede, det lavest lønnede Personale staaende paa deres lille Løn, som i saa høj Grad trænger til at forbedres. Man kunde dog selvfølgelig godt sige her i dette Tilfælde, at naar det hele hidtil er laabet administrativt, naar det hidtil har ligget i Ministerens Haand at administrere Statsbanerne ved Hjælp af sine Embedsmænd og ansætte deres Lønninger o. s. v., saa kunde ogsaa saadanne Smaating med laves ad administrativt Vej. Dette er i alt Fald det Syn, hvormed jeg tror det underordnede Personale vil se paa det. Jeg tror heller ikke, at der fra Flertallet i dette Ting vilde rejse sig nogen stærk Stemning imod dette, naar det blot gik ud paa at yde de lavest lønnede noget bedre Løn og forbedre deres Stilling noget, saaledes at de med større Lyst og Glæde gik til deres Gerning og ikke samtidig havde disse pekuniære Sorger. Jeg skal nævne et Eksempel, som man ikke gerne skulde kunne paavise ved Statsbanerne. Jeg kan paavise en enkelt Bestillingsmand ved Statsbanerne, hvis Familie blev overfalden af Sygdom, og som da, samtidig med at han passede sin Plads ved Banerne, maatte have Fattigunderstøttelse ved Siden af sin Løn dervfra. Men hvorledes end Sagen er, vil jeg — jeg skal ikke opholde det ærede Ting længere — kun henstille til den ærede Minister, at han, hvis Loven ikke kommer igennem, vil have et venligt Øje til disse Folk og den Sag, jeg her har bragt frem, og sørge for det underordnede Personale paa de Punkter, hvor det staar i hans Magt at gøre noget for dem, hvis Sag jeg her ved denne Lejlighed har tilladt mig at tale.

Svendsen: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen om det foreliggende Lovforslag i ret mange Minutter; den har jo været saa indgaaende i de Dage, der ere gaaede, saa selv om det ogsaa er en meget vidtløftig Sag, vi have haft for, antager jeg dog, de fleste Medlemmer her i Tinget have

faaet noget Indblik i den. En Ting synes jeg er bleven klarere, en Anskuelse er bleven stadfæstet, i alt Fald hos mig og vistnok hos de fleste af Tingets Medlemmer, og det er den Mening, at alle Statens offentlige Anliggender blive administrerede overordentlig dyrt. Denne Mening er bleven bekræftet ved Behandlingen af den her foreliggende Sag. Det er meget rigtigt, som det ærede Medlem for Næsens (Berntsen) i Gaar fremhævede, og som ogsaa er bleven antydet i Dag, at i den Henseende har den højtærede Minister særdeles stor Grund til at være veltilfreds med det Arbejde, som Udvalget har præsteret, idet det næsten gennemgaaende er gaaet ind paa de Lønningsfakter, som Ministeren har forlangt — jeg synes næsten, at det højtærede Udvalg i den Henseende er gaaet temmelig vidt, idet jeg synes, at Lønningerne, navnlig til det overordnede Personale, ere blevne temmelig rigelige. Jeg skulde ikke haft noget imod, om disse Lønninger havde været en lille Smule lavere, og til Gengæld det underordnede Personales Lønninger havde været lidt højere. Det skal jeg imidlertid ikke udtale mig videre om; hele Udvalget har jo været enigt om det, saa det hjælper selvfølgelig ikke at rejse nogen Anke derimod. Jeg skal kun over for hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), som nu nylig satte sig, udtalte angaaende det Samraad, der er plejet med Ministeren om Fribilletter, fremsætte nogle ganske enkelte Bemærkninger. Jeg er aldeles ikke enigt med det ærede Medlem i de Resultater, han mener, at de nuværende Fribilletter til Folketingsmedlemmerne have bevirket. Jeg tror ikke, i alt Fald efter den Erfaring, jeg har gjort her i Tinget i de Ar, jeg har haft den Ære at sidde her, at de ere blevne saaledes misbrugte, navnlig ikke blandt os, der bo langt borte fra København, at der skulde være nogen Grund til at klage over vor Fraværelse her. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem til daglig vilde se sig omkring her i Salen og se, hvilke Medlemmer der ere mest stadige til at møde, vil han erfare, at jo længere de bo borte fra København, desto flittigere ere de til at møde, og paa den anden Side, jo nærmere de bo ved København, desto senere ere de gennemgaaende dertil — jeg sigter ikke herved til nogen enkelt Person. Saalænge man ikke kan paavise, at nogen som helst Sag har faaet et forkert Udfald, paa Grund af den megen Fraværelse, som Fribilletterne skulde have bevirket, kan man ikke med Grund rejse denne Anke mod os. Jeg tror tværtimod, at hvis vi ikke havde dem,